

Sygn. akt IV KK 451/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Małgorzata Gierczak

w sprawie **M. W.**

skazanego za wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. i innych

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2020 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji Prokuratora Generalnego wniesionej na korzyść ukaranego od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 21 grudnia 2018 r., sygn. akt II W (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia
o karze i sprawę M. W., w tym zakresie przekazuje Sądowi
Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 21 grudnia 2018 r., sygn. akt II W (...) uznał obwinionego M. W. za winnego popełnienia w dniu 2 listopada 2017 r.: trzech wykroczeń z art. 94 § 1 k.w., dwóch wykroczeń z art. 98 k.w. oraz w okresie od dnia 1 maja 2017 r. do 2 listopada 2017 r. wykroczenia z art. 97 k.w. w zw. z art. 81 ust. 1 ustawy – Prawo o ruchu drogowym w zw. z art. 9 § 2 k.w. i za to na

podstawie art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. i w zw. z art. 24 § 1 i § 3 k.w. skazał go na karę 30 dni aresztu.

Na podstawie art. 94 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 k.w. orzeczony został wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym przez okres 3 lat. Nadto Sąd rozstrzygnął w przedmiocie kosztów procesu.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się 29 grudnia 2018 r.

Od tego wyroku kasację na korzyść ukaranego wniosł Prokurator Generalny i zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa materialnego – art. 94 § 1 k.w., polegające na orzeczeniu na jego podstawie wobec ukaranego za popełnienie wykroczeń z art. 94 § 1 k.k., art. 98 k.w. i art. 97 k.w. w zw. z art. 81 ust. 1 ustawy – Prawo o ruchu drogowym kary 30 dni aresztu, to jest kary nieprzewidzianej za popełnienie wskazanego wykroczenia, które jest zagrożone sankcją w postaci grzywny.

W konkluzji skarżący wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna.

Sąd wymierzając w zaskarżonym wyroku, na podstawie art. 9 § 2 k.w. łącznie karę aresztu za popełnienie sześciu przypisanych mu wykroczeń wyczerpujących znamiona określone w art. 94 § 1 k.w., art. 97 k.w. i art. 98 k.w. dopuścił się rażącego naruszenia prawa materialnego, to jest art. 94 § 1 k.w., stanowiącego podstawę jej orzeczenia, gdyż taka kara nie została przewidziana w kodeksie wykroczeń za wskazany czyn zabroniony. Nadto kary tego rodzaju nie przewidywały przepisy kodeksu wykroczeń stanowiące podstawę ukarania obwinionego.

Za przypisane ukaranemu wykroczenia ustawodawca przewidział karę grzywny (art. 94 § 1 k.w.), karę grzywny do 3000 zł albo karę nagany (art. 97 k.w.), karę grzywny albo karę nagany (art. 98 k.w.). Zgodnie z treścią art. 24 § 1 k.w. karę grzywny wymierza się w wysokości od 20 do 5000 zł, chyba że ustawa stanowi

inaczej. Z opisanych granic ustawowego zagrożenia za wskazane wykroczenia wynika, że najsurowszą karę, w rozumieniu art. 9 § 2 k.w. stanowiła kara grzywny orzekana za popełnienie wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.

Stwierdzone uchybienie miało istotny wpływ na treść wyroku, gdyż sprawcy wymierzono karę surowszą niż przewidziano to w ustawie. Kara grzywny jest karą rodzajowo łagodniejszą, mniej dolegliwą dla skazanego niż kara aresztu, co wynika z systematyki kar przyjętej w kodeksie wykroczeń.

Z tego powodu należało stwierdzić, że wyrok Sądu Rejonowego w K. zapadł z rażącym naruszeniem przepisu art. 94 § 1 k.w. i dlatego należało go uchylić i sprawę w zaskarżonej części, w zakresie rozstrzygnięcia o karze, przekazać temu Sądowi do ponownego rozpoznania, mając również na względzie fakt wszczęcia postępowania o te wykroczenia w dniu 4 stycznia 2018 r. oraz treść art. 45 § 1 k.w.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.